

Berörd av Gud och Monster
Del 1

Lek inte med döden

Kristina Post

Förlag: PsykosyntesForum

Utgåva 2, 160407

ISBN

978-91-88137-25-8 (Häftad pappersbok)

978-91-88137-26-5 (E-bok, EPUB)

978-91-88137-27-2 (E-bok, LIT)

978-91-88137-28-9 (E-bok, Kindle MOBI)

978-91-88137-29-6 (E-bok, PDF)

Köp boken på

PsykosyntesForum.se/Svensk/Lek_inte_med_doden.htm

© Kristina Post 2015. Kontakt: kristina.mailme@gmail.com.

Omslagsbild: Kristina Post och Signe Post.
(Illustration till kapitel 12.)

Foto: Bergstens bilder.

Tryckning: amazon.com.

Berörd av Gud och Monster

Del 1

Lek inte med döden

Kristina Post

”Känn ingen oro, och tappa inte modet.”

/Jesus (Joh 14:27)

Inledning

Femtioårskris, eller? I alla fall ett väldigt stort behov av att skriva om döden, livet, kärleken och allt som är viktigt i livet. Så jag har skrivit in mig själv i ett väldigt konstigt koncept. Vad skulle väl kunna ge större anledning att ifrågasätta invanda föreställningar och konfrontera både död och liv än att plötsligt befinna sig bland vampyrer, som både hotar en till livet och värnar ens existens? Frågorna ställs på sin spets i dödens närhet. Hur inkluderande kan vår kärlek vara? Hur hanterar vi frågor som skuld, förlåtelse och försoning? Finns det en förutbestämd mening med allt, eller har vi fått möjligheten att *skapa* mening utifrån de förutsättningar som vi står inför, hur konstiga de än är?

Twilightserien av Stephenie Meyer bildar reliefen till denna reflekterande bok. Romanen är fristående, men det är en del frågeställningar i Twilight som inspirerat mig att tänka till. Twilight handlar om stor kärlek, mod och uppoffring. Värdet av tillit även om det kostar. De utmanar makten genom att tänka nytt. Böckerna leker med frågeställningen om olika folkgrupper kan leva sida vid sida med sina olikheter. Mycket relevanta frågor i den värld vi lever i. Integration är en hjärtefråga för mig. Varje levande, tänkande varelse har lika stor rätt att existera och vara på lika villkor delaktig i vårt samhälle. I en saga kan man dra det till sin spets och experimentera med det. Var går gränserna för det möjliga? De flesta gränser är sådana som vi själva satt upp. Var drar vi våra gränser? Vågar vi vidga våra vyer? Uppgradera vår världsbild? Och vår Gudsbild?

Denna bok har sin utgångspunkt i ett uttalande som görs av vampyren Carlisle Cullen i Twilight del 2.

”Ingenting har fått mig att tvivla på att Gud finns. Jag hoppas att det fortfarande finns en mening med det här livet, också för oss. Det är en vild chansning, det medger jag. Antagligen är vi fördömda hur vi än bär oss åt. Men jag har en, kanske

dåraktig, förhoppning om att vi åtminstone får lite pluspoäng för att vi försöker.”

Det fick mig att undra hur det skulle bli om jag blev hans vän. Han skulle behöva lite hopp, någon borde berätta för honom...

Jag tror på Gud och har en ganska stabil världsbild. Vad skulle hända med den världsbilden om jag plötsligt insåg att det finns vampyrer, och att vi människor inte alls är världens toppredatorer utan bytesdjur? Finns det plats för vampyrer i Guds skapelse? Om de finns så måste Gud ha en tanke runt dem, erbjuda ett förhållningssätt som möjliggör kärlek på något vis. De har ju varit människor... Och – Gud tillåter att både rovdjur och fästingar finns, oavsett om jag begriper det eller inte. Somligt är utanför mänsklig fattningsförmåga... Detta måste utforskas! Alltså måste jag se till att få träffa vampyrer. Nåja, det var ju ganska lätt, det var ju bara att skriva en historia om dem och mig.

Var beredd på att vampyrer är försedda med en hel massa omöjliga förmågor. De är normalt sett mycket diskreta med sin existens, gömmer sig bakom sagor och myter, och är experter på att dölja sina måltidsrester så att det ser ut som olyckor eller oförklarliga försvinnanden. De dör ingen naturlig död, och de är otroligt snabba om de vill.

Jag har valt att låta geografin vara något svävande. Fantasin får gärna ströva fritt! Dock är likheterna mellan den fiktiva kommunen Bergfors i Jämtland och det lilla samhälle i Sverige där jag bor påfallande. Att det hela utspelar sig i Jämtland är ändå viktigt eftersom samer finns med i min berättelse, och Jämtland ligger i sameland, Sápmi. Vilken norsk skidort vi åker till i slutet får läsaren avgöra. Sagans värld ger behaglig frihet.

Tack

Min familj har jag avsiktligt hållit i bakgrunden så mycket som möjligt. Det här är inte en bok om er. Men eftersom ni är viktiga personer i mitt liv måste ni ändå finnas med i texten i viss utsträckning. Mitt varma tack till er för att ni betyder så mycket för mig! Tack också för feedback och kloka synpunkter i min skrivprocess. Tack Signe för omslagsbilden!

Tack Lars Gimstedt, min förläggare och vän, för stöd och uppmuntran.

Tack också alla andra släktingar och vänner. Utan er skulle jag inte vara någonting.

Och – ett särskilt tack till Stephanie Meyer för den inspiration du har gett mig! Jag uppmuntrar gärna mina läsare att även läsa dina böcker.

PsykosyntesForum.se

Boken är utgiven på PsykosyntesForum, och finns att köpa på psykosyntesforum.se/Svensk/bokshop.html. Hit kan man vända sig för livs- och ledarskapscoaching, par-coaching, psykoterapi och frågor om andlig utveckling med Jesus som förgrundsgestalt. Det erbjuds också e-kurser och e-böcker.

Allting tar sin början

Zacharias Corell var kirurg på sjukhuset i Bergfors, och mycket uppskattad. Han hade arbetat där så länge som jag bott i stan med min familj, kanske längre, vad visste jag. Vi hade flyttat dit för typ femton år sen därför att min man fått tjänst på ett företag där. Jag hade lärt mig trivas bra i den lilla stan, och hade fått jobb på Bergfors gymnasium – som visat sig vara en mycket trevlig skola. Vi hade hittat en församling som blivit som en andra familj för oss, och jag ledde nu kören där, till min stora glädje. Jag, som oroat mig så för flytten, kände mig nu bara glad över hur bra det blivit. Vår yngste son hade fötts i Bergfors. Den äldste hade nyligen flyttat hemifrån och pluggade till ingenjör på annan ort. Dottern skulle väl också snart flytta, henne såg vi inte mycket av, hon hängde i stallet nästan för jämnan, full av ridlärardrömmar. Jag hade ett liv som jag var väldigt belåten med.

Varför cyklade jag utan cykelhjälm den där kvällen? Jag var trött på väg hem i mörkret och blev snävt omkörd av en bil. Jag måste ha vinglat till, för taxichauffören i bilen bakom, som blev vittne till det hela, sa att jag hade snuddat vid sidobackspegeln och att det var därför jag hade farit med huvudet före i gatan. Självt hade jag inga minnen överhuvudtaget av det hela. Taxichauffören hade sinnesnärvaro nog att ringa efter ambulans. Den som kört på mig var för chockad. På det viset kom jag till sjukhuset innan det var för sent, med en kraftig inre blödning i hjärnan. Jag vaknade upp några dagar senare med en mycket märklig känsla i kroppen. Allt var så bra. Jag kände mig så omsluten, buret liksom. Det var så rätt, det var precis som det skulle vara. Mycket omvälvande. De sa att jag varit en halvtimme från döden, att det var tur att jag kom in när jag gjorde. Jag hade lika gärna kunnat vara död. Kände jag mig rädd? Näe, inte ett dugg. Märkligt... Jag var inte ens chockad. Det var nog betydligt värre för min familj, som troget och kärleksfullt turades om att sitta vid min säng tills jag fick åka hem. Så glad jag var över dem! Jag kände bara att det inte var dags för mig ännu. Att jag fått ytterligare en tid att leva i den här

världen. Att Gud höll mig i sin hand och varligt återförde mig till jordelivet. Lycka över alltihop, det var nog där min känsla landade. Märkligt.

Det var dr Corell som opererade mig och kunde stoppa blödningen i hjärnan. När jag hade vaknat till medvetande kom han till min sängkant och undrade hur jag mådde. Han var alltid så full av omsorg. Jag tyckte mycket om den sympatiska doktorn, som jag träffat många gånger eftersom jag haft hans fem adoptiv- och fosterbarn i skolan. Han och hans fru Ester engagerade sig i sina ungdomar lika mycket som dr Corell engagerade sig i sitt arbete, även om de förövrigt verkade mycket tillbakadragna. Med mina nyvakna ögon, nyligen räddad till livet, blev jag medveten om några egendomliga saker med honom. Han var ju otroligt vacker, nästan onaturligt perfekt. Han hade en ovanligt vacker gyllene nyans på sina ögon. Hans hud var märkvärdigt vit, nästan marmorvit. Och hans händer var så svala – nästan kalla – när han fattade min hand och kände på pulsen. Han såg fortfarande ung ut, verkade inte ha förändrats mycket på de åren vi bott här. Märkvärdigt välbevarad, ärligt talat. Vad var det med honom, vad var han för en supermänniska? Jag sa inget av detta till honom, tackade bara för att han räddat livet på mig, och några dagar senare fick jag åka hem. Långsamt landade tanken på hur nära döden jag varit och att jag fortfarande levde. Det var som att jag hade fått livet en gång till. Om livet känts meningsfullt tidigare så gjorde det så ännu mer nu. Jag *skulle* vara kvar här ännu ett tag. Min känsla av att befinna mig i Guds hand var starkare än nånsin, och tacksamheten som alltid präglat mitt samtal med honom flödade.

Tanken på den märkvärdiga doktorn lämnade mig inte heller, och jag hade ju gott om tid att grubbla när jag var sjukskriven. Hans egenskaper stämde inte in på något vettigt. Jag som läst mycket fantasy associerade närmast till att han skulle kunna vara *vampyr* – de är ju långlivade och kalla enligt alla myter jag kände till. Men – dessa sagoväsen dricker ju blod och är inte precis kända

för att rädda människor till livet... Jag skrattade åt mig själv och min livliga fantasi. Skulle det verkligen kunna finnas vampyrer på riktigt?! Jag tänkte på Zacharias och Esters ungdomar i skolan. Tre adopterade – Hjalmar, Emmanuel och Agnes, och två fosterbarn, Esmeralda och Jacques. Allt märkvärdigt jag noterat om Zacharias stämde på dem också. Dessutom brukade de aldrig äta något i skolmatsalen. De bara satt där, vid ett eget bord, undan från de andra. Jag hade alltid uppfattat dem som väldigt speciella. Men otroligt skötsamma och trevliga elever. Hjalmar var en lysande pianist, och Agnes sjöng jättefint. Den jättelike Emmanuel var ett snille bakom trummorna, även om han hade en förmåga att spräcka trumskinn som av en ren olyckshändelse – han var alltid lika skamsen för det. Vampyrer?!

Nåja. Jag hämtade krafter och återvände så småningom till mitt jobb. Det var ju några år sen Corells hade gått ut, och nu hade jag inga elever av den sorten. Tanken ville ändå inte släppa mig. Den kändes viktig på något sätt. Pockande. Tänk om det inte var fantasi? Jag sa inget till min man (man vill ju inte göra sig löjlig), men till slut mognade en tanke inom mig. Jag skulle skriva ett vänligt brev till dr Corell och berätta om mina tankar. Han kunde ju på sin höjd få sig ett skratt på min bekostnad. Eller? Han hade ju i alla fall räddat livet på mig. Hur farligt kunde det vara?

1

Jag hade vridit och vänt på mina formuleringar. Artigt. Respektfullt. Tacksamt – han hade ju allvarligt räddat livet på mig. Kände mig ändå orolig. Jag skulle utan tvekan framstå som ett fån, och det kändes inte bra att den vänliga doktorn skulle få låga tankar om sina barns lärare.

Och, bara tänk tanken... Tänk om det var sant, då? Och det var något så oerhört hemligt att jag omedelbart måste oskadliggöras? Var det ena sant måste jag ta med det andra i beräkningen också, dummare än så var jag inte. Till slut gjorde jag ett försök.

”Kära dr Corell!

Jag vill börja med att tacka er för att ni räddade mig till livet förra våren efter min cykelolycka. Jag tycker inte att jag lyckades tacka er tillräckligt ordentligt vid det tillfället, jag var väl lite för snurrig i början av min konvalescens. Men tanken på er skicklighet och vänliga omsorg har inte lämnat mitt hjärta, och nu när jag är återställd och har kunnat återuppta mitt arbete på skolan vill jag gärna vända mig till er med ett brev och uttrycka min tacksamhet.

Det är en sak till också, som jag gått och funderat på och inte kan släppa.

Jag vill börja med att be om ursäkt för det jag kommer att skriva nu. Jag hoppas så att ni inte tar illa upp, utan möjligen kan skratta åt mig. Det är så att jag på något sätt iakttog er på sjukhuset med nyöppnade ögon när ni kom till min sängkant och visade sådan omsorg. Jag lade märke till detaljer hos er som fick mig att börja fundera. Ni verkar så förmer än alla andra jag känner. Så perfekt på alla sätt, och märkvärdigt välbehållen – man kan inte märka att åren skulle ha påverkat er på något sätt. Er ovanligt vita marmorhy. Era händer så svala – rent av kalla – när ni varsamt kände efter min puls. Jag kände mig mycket väl omhändertagen och trygg hos er, men det var något jag inte fick grepp om. De enda som verkligen liknar er är era barn. Jag har ju undervisat dem alla för några år sen. Otroligt skötsamma och trevliga elever, men väldigt speciella. De höll sig alltid på sin kant, och de verkade aldrig äta något i skolmatsalen, de bara satt där vid sitt eget bord och umgicks med varandra. Ni är också allihop så omänskligt vackra, ursäkt att påpekar det (eller ta emot komplimangen...).

Tankarna kunde inte släppa mig, och under min sjukskrivning hade jag gott om tid att fundera. Det pockade på mig som om det var något väldigt viktigt. Så känner jag fortfarande, annars skulle jag inte skriva det här brevet och riskera att göra mig till stort åtlöje. Jag är alldeles tvungen att delge er mina funderingar, och kanske få möjlighet att resonera med er lite om det.

Jag bävar när jag skriver det, men den enda förklaring jag kommit fram till som skulle vara möjlig, är att ni är vampyrer? Långlivade och kalla, stämmer bra – men det mesta andra som människor fantiserar om vampyrer verkar vara långt från sanningen. Vampyrer dricker blod, och är inte kända för att viga sina liv åt att rädda människor. Nu finns tre möjligheter.

1) Jag har fått allt om bakfoten och har verkligen gjort bort mig. Ni kommer att få se ner på mig och skratta åt mig resten av ert liv. Det får jag i så fall stå ut med, jag väljer här och nu att ta risken.

2) Det är sant, och jag har därmed kommit på en hemlighet som är så fruktansvärd och så omöjlig att låta någon enda få kännedom om att det inte finns något annat alternativ för er än att döda mig. Vilket antagligen är oerhört enkelt om ni verkligen är vampyrer. Det är väl mest på grund av detta som jag har tvekat och dröjt med det här brevet. Är jag verkligen beredd att ta den risken? Utskrattad, ja, men... dödad? Jag vet inte varför det här har känts så oerhört viktigt för mig. Men det är det, jag kommer inte undan. Så, ja, jag har bestämt mig för att ta risken. Enligt min världsbild är inte döden det värsta som kan hända en människa. Det värsta är ett kärlekslöst liv. Och det har jag inte haft. Jag har haft 50 mestadels fantastiska år, omgiven av stora mängder kärlek som jag har fått och fått möjlighet att ge. Om min tid är ute nu så har jag inget att klaga över. Och jag känner mig rätt säker på, att ni som nyligen räddat mig till livet i så fall genomför själva avlivandet på ett barmhärtigt och inte plågsamt vis. Det känns ändå rätt osannolikt. Hur skulle ni först vilja rädda livet på mig för att bara lite senare ta det ifrån mig?

3) Det alternativ som jag mest hoppas på är att ni ska vilja ta er tid och prata lite med mig om det här. Min vetgirighet är stor, och min respekt och högaktning för er och er familj likaså. Jag skulle naturligtvis aldrig avslöja er hemlighet, jag inser att det skulle föra med sig en hel massa trubbel för er, och det skulle jag inte vilja utsätta er för, så mycket som ni gjort för mig.

Med tacksamma hälsningar / Johanna Larsson

Jag funderade mycket på hur jag skulle få brevet till honom. Att skicka det på posten kändes inte rätt. Jag var alldeles för nervös för att sitta hemma och vänta på svar, vad det nu skulle bestå av. Till slut kom jag fram till att jag borde gå och överlämna brevet personligen till honom på sjukhuset, och vänta där i väntrummet på hans svar. Jag visste ju att jag tog en stor risk, men hur det var så kände jag en stor frid när brevet äntligen värkt fram, och den friden växte när jag tänkte på överlämnandet. ”Ibland måste man göra saker fast man är rädd, annars är man ingen människa utan bara en liten lort”, tänkte jag och citerade en av mina favoritförfattare för mig själv.

Jag sa ingenting till min familj. Någonstans i botten av mitt hjärta kunde jag inte tro annat än att det här skulle gå bra. Jag kände mig på något sätt ”bevarad”, och att det var alldeles rätt, det jag gjorde. Att Gud av någon outgrundlig anledning ville det här, även om han inte förklarat varför. Att jag skulle gå den här vägen, och att han skulle vara med mig vartenda steg. Mmm. Så jag sa hej som vanligt den där morgonen när jag åkte till jobbet, med brevet i ryggsäcken och planen att uppsöka sjukhuset på vägen hem. Hade en alldeles vanlig, trevlig skoldag, och tänkte som så många gånger hur lyckligt lottad jag var som hade så trevliga elever och utvecklande arbete. Halv fyra styrde jag kosan till sjukhuset, och frågade i receptionen om dr Corell var i tjänst. Det var han, och jag visades in till rätt avdelning. Efter en stund dök han upp i korridoren.

”Ber om ursäkt att du fick vänta, jag var tvungen att avsluta en konsultation bara”, sa han hastigt. ”Så roligt att se dig igen, det var ju ett tag sen. Hur kan jag stå till tjänst? Mår du bra nu efter olyckan?”

Jag tackade honom varmt för hans insatser, och berättade att jag nu var tillbaka på jobbet och hade fått krafterna tillbaka.

”Det gläder mig”, sa han vänligt.

Och så sa jag att jag hade haft en del funderingar, som säkert bara var fånerier, men om han ville ta sig tid att läsa ett brev skulle jag uppskatta det.

”Det är nog bara dumt”, sa jag och såg honom allvarligt i ögonen, ”men på något sätt har det här förföljt mig ända sen du opererade mig, som om det är något mycket viktigt. Jag begriper det inte, men du kanske gör det?”

Han tittade på mig både vänligt och forskande. ”Visst ska jag läsa. Kanske kan vi komma till klarhet med vad det handlar om tillsammans. Jag har rast om en stund, då skulle jag kunna läsa. Om du har tid kanske du kan vänta här, så får du besked så fort som möjligt?”

”Javisst, jag är på hemväg från skolan och har inget särskilt för mig i kväll, jag slår mig ner och läser min bok så länge.”

Han nickade vänligt, och jag slog mig ner. Men boken blev bara en rekvisita för att det skulle se naturligt ut när jag satt där. Inte för att det behövdes – väntrummet var snart tömt på folk så sent på eftermiddan. Tankarna skenade. Tänk om jag bara hade minuter kvar att leva? Fokuserade på att tacka Gud för allt gott han gett mig i livet, gick systematiskt igenom allt viktigt. Familjen, barnen, mina föräldrar och bröder och andra släktingar, mitt arbete med alla rara elever och kollegor, församlingen och allt gott vi gjorde där tillsammans, kören som jag inte skulle kunna klara mig utan, och...

En timme senare kom doktorn tillbaka. Jag tittade på honom och kände att jag inte skulle klara att resa mig, så jag satt kvar alldeles tyst. Han tittade på mig med sina makalösa guldbruna ögon och såg både allvarlig och vänlig ut.

”Det första jag vill säga”, sa han, ”är att alternativ två inte finns på kartan. Du behöver absolut inte oroa dig. Och du har inte gjort bort dig. Jag måste säga att du har min höga aktning för att du har

kommit till mig med det här. Det är riktigt anmärkningsvärt. Jag tycker att alternativ tre låter som en god idé. När skulle det passa dig att träffas?”

Jag bara fortsatte att titta rakt in i hans vackra ögon, som aldrig verkade förlora den där varma vänligheten, medan en rad motstridiga känslor svirrade genom kroppen. Oerhörd tacksamhet. Förvirring. Vad innebar verkligen detta?! Och en sugande känsla som sjönk allt djupare ner och gjorde mig alldeles knäsvag. Det är sant! *Vad händer nu?!*

”Jag vet inte om jag klarar av att vänta så länge”, sa jag svagt när jag äntligen fått tillbaka målföret. ”Finns det någon möjlighet att prata redan i kväll? När är du färdig här på sjukhuset?”

”Jag slutar klockan sju”, sa han. ”Javisst, det skulle funka. Var ska vi ses, tycker du?”

”Jag är med i församlingen som har kyrkan här i kvarteret. Det händer inget där ikväll och jag har nyckel. Skulle det kunna passa?” Jag tänkte, att om de nu är vampyrer så kan man ju försöka se vilka fördomar man kan slå håll på. Enligt sagorna tål vampyrer inte kors. Lätt att testa.

”Och jag undrar om du möjligen har lust att ta med din fru, Ester när vi ses? Så ingen får för sig att jag stöter på en gift man...” Plötsligt kom ett leende ur min kropp och bröt ut i ansiktet.

Han log tillbaka. ”Det vill hon säkert gärna. Klockan åtta, kanske, så hinner jag hem och hämta henne.”

”Visst.” Jag skakade lätt på huvudet. ”Vad har jag gett mig in i? Men vi ses.”

”Det gör vi.” Han kom lite närmare. Vi var ensamma i väntrummet, men han sänkte ändå rösten.

”Var inte rädd.” Och så var han borta.

Jag stirrade tomt efter honom och försökte få mitt hjärta att sänka farten. Plötsligt ruskade jag på huvudet och tog jag mig samman. Vad annat fanns att göra? Inget hade ju förändrats, egentligen. Doktorn var fortfarande den vänliga ~~dr~~ Corell som räddat mitt liv. Så jag skyndade hem och fick ordning i köket och lagade kvällsmat, som vanligt. Sa till min man att jag skulle på ett samtal i kyrkan, också en väldigt vanlig sak, och stack iväg. Sa dock ingenting om fjärlarna som susade runt i maggropen. Jag var där bara någon minut innan de dök upp. Jag öppnade och släppte in dem. Kyrkan var som hemma för mig, den bästa av miljöer för ett samtal som antagligen kunde bli lätt skärrande.

”Välkomna in”, sa jag vänligt.

De hälsade och log så vänligt tillbaka. Vi kastade en blick in i kyrksalen – de hade aldrig varit här förut, sa de. Nå, där försvann fördomen om kors, det verkade då inte vara något problem. Vi slog oss ner vid ett av borden i fikarummet.

”Jag vet inte riktigt var vi ska börja”, sa jag försiktigt. ”Det kanske är bäst att ni berättar?”

De tittade på mig, snällt, prövande, försiktigt de också.

”Joo”, sa doktorn. ”Vi är vampyrer. Det var väldigt insiktsfullt av dig att komma fram till det. Eller så har vi blivit ovarsamma på sista tiden? Vi brukar försöka flytta innan någon kommer på den tanken. Vi har bott här länge, det är ett bra ställe och vi skulle inte så gärna flytta härifrån.”

En rysning for genom kroppen på mig och landade i knäna. Samtidigt kände jag friden i hjärtat som inte gav sig utan växte. Jag iakttog dem med ett leende som fördjupades när jag insåg att de satt och faktiskt var alldeles uppriktiga mot mig. Det kändes väldigt stort att få deras förtroende. Så började de berätta. Respektfullt och försiktigt. Öppenhjärtigt och varsamt. Angelägna om att inte skrämma, och ändå svara på mina frågor.

”Du förstår”, sa Zacharias, som han bad mig kalla honom, ”att för oss att samleva med människor är inte alldeles enkelt. Men vi vill det så gärna. På ett bra sätt. Kanske du vill ställa lite frågor? Vad vill du veta om oss?”

”Hm. Jag måste ju börja med att fråga vad ni äter. Vi kan inte gå runt den detaljen”, sa jag bestämt.

”Den normala dieten för en vampyr är att dricka människoblod”, sa doktorn lugnt, och såg lite beklagande på mig. ”Men vi som bor här är inte riktigt normala. Vi ser oss själva som vegetarianer,

det är väl lite av ett internt skämt... Du vet våra upprepade fotvandringar? Vi jagar vilda djur i skogen. Det är en av fördelarna med att bo här mitt i vildmarken.”

Fjärilarna i min mage blev fler. Jag mindes mina elevers upprepade ledigheter och annan omotiverad frånvaro från skolan. Jag förstod det bättre nu. Inte för att det någonsin verkade störa deras studier – de låg alltid bra till i kurserna, som om de redan kunde alltihop utan och innan. Men det hade väl också sin förklaring, insåg jag.

”Så det är ingen idé att fråga om jag ska bjuda er på en kopp kaffe då?”, frågade jag.

”Näe”, sa Ester och log ännu större, ”men tack för vänligheten. Ta gärna en kopp själv om du vill.”

Jag avstod.

”Då skulle jag vilja veta hur gamla ni är”, fortsatte jag, ”om det inte uppfattas som en ofin fråga? En av myterna om er är ju att ni är långlivade...”

De kastade en nästan omärklig blick på varandra.

”Jag är född 1608”, medgav Zacharias.

”Och jag 1895”, andades Ester. ”Är det obehagligt?”

Hon fick mig att le igen. Det här var lätt chockerande, men jag var ju inställd på att få höra konstiga saker. ”Neej”, skakade jag på huvudet, ”men rätt galet. Ni ser inte ut som en dag över trettiofem nån av er. Men det är ju rätt fantastiskt. Tänk vad ni skulle kunna berätta om vad som hänt i historien, som ögonvittnen!”

”Nåja, vi har väl inte varit ögonvittnen till så väldigt mycket, vi har ju hållit oss på vår kant i stor utsträckning”, menade Zacharias. ”Men vi kan ju prata historia någon gång, om du känner för att hålla kontakten med oss.”

”Hur är det egentligen att vara vampyr?”, undrade jag impulsivt.

”Väldigt annorlunda, på flera sätt”, sa Ester allvarligt. ”Man får en massa saker när man förvandlas. Väldigt skärpta sinnen. Styrka och snabbhet. Väldigt effektiva vapen. Vi kan vara väldigt farliga om vi vill. Men vi har ju ändå kvar vår mänsklighet nånstant. Det blir en konstig kombination. Det tar ganska lång tid att lära sig hantera. Du kan ju vara glad att vi är så pass gamla. Vi har övat länge.”

Det där kunde jag inte kommentera. La det på minnet för senare eftertanke.

”Era adoptivbarn, då?”, undrade jag i stället.

”Emmanuel och Esmeralda är yngst, Emmanuel är född 1915, och Esmeralda 1913”, svarade Zacharias försiktigt.

Jag kunde inte låta bli att skratta lite. ”Och de har varit mina elever! Vilket knas”, sa jag. ”Tur att jag undervisar i musik och det alltid kommer nya låtar att ta tag i. Hoppas de inte tyckte det var alltför bedrövligt...”

”Det finns alltid nya saker att lära om man är öppen för det”, sa Zacharias vänligt. ”Och de har alltid uppskattat dig som lärare, ska du veta. Faktum är att jag var hem en liten stund på rasten och pratade med dem om dig, och om du ursäktar så lät jag dem läsa ditt brev allihop.”

Jag gav honom en oförstående blick. Hade han varit hemma?!

”Jag är snabb”, sa han försiktigt. ”Man hinner mycket på en halvtimme, och det här kändes viktigt att vara överens om.”

Att de uppskattat mig i skolan värmdde ju i hjärteroten, men jag bävade ändå.

”Jag känner mig fortfarande ganska osäker på vad det är vi håller på att göra nu”, sa Zacharias sakt. ”Vi lägger en väldigt stor börda på dig när vi berättar det här. Ska du orka med att höra sanningen? Vart tar du vägen med det? Du förstår, det är ju alldeles väldigt nödvändigt att det här inte kommer ut bland folk på stan. Kan du tänka dig vilken panik som skulle kunna uppstå?”

Det kunde jag mycket väl föreställa mig. Jag kände ju den klump av panik som hade börjat bildas i min egen mage. Jag rös, men inte bara åt vampyrerna. Jag rös åt mänsklig skräck och de ruskiga följer den kan få.

”Ja verkligen”, sa jag. ”Jag skrev ju det i brevet också. Det här måste vara min helt egna privatsak. Jag skulle inte ens kunna berätta det för min man. Han skulle säkert bli väldigt upprörd och vilja vidta ”åtgärder”. Men för mig verkar det som att de enda åtgärder som överhuvudtaget skulle kunna hjälpa situationen, de har ni redan vidtagit.” Jag log skälvande. ”Vegetarianer...”

”Det var bra att dra in ungdomarna”, sa Ester. ”De känner dig ju väl från skolan, och Zacharias frågade vad de trodde om dig och din förmåga att hantera en sån här kännedom. De var helt överens om att du är en väldigt öppen person, som tar saker som de är och kan ta det mesta med ro. Skulle vi avslöja oss för någon är du ett bra val. De tyckte faktiskt nästan att det är lite kul, att deras musiklärare av alla människor... Även om vi alla är oroade för din skull. Några av oss så mycket att de röstade emot att vi skulle utsätta dig för det här. Du leker med döden när du umgås med oss, du har förstått det, va?”

”Mmm”, mumlade jag, och tänkte hastigt ”... annars är man ingen människa utan bara en liten lort...”. Men det sa jag inte. ”Jag väljer att hålla mig till det jag ser framför ögonen”, sa jag i stället, och kände hur min beslutsamhet växte. Jag hade ju valt att göra det här. Att ta risken – bara därför att det av någon outgrundlig anledning kändes så oerhört viktigt. ”Jag ser två väldigt goda personer framför mig, som vänligt berättar om sitt liv. Jag ser en doktor som har räddat livet på mig. Jag ser föräldrarna till fem av mina trevligaste elever, som jag undervisat i flera år. Det måste också tas med i beräkningen.”

Det glimmade till i Zacharias ögon, som av nån sorts konstig kombination av lättad uppskattning och humor. Han iakttog mig intensivt.

”Jag kanske ska visa dig ett komplement till det du säger”, sa Ester stilla. ”Bli inte rädd nu, jag ska inte göra något dumt.”

Plötsligt satt hon inte mittemot mig. Jag tittade runt. Hon stod i bortre änden av rummet, som om inget hade hänt. ”Bli inte rädd nu”, upprepade hon. I nästa ögonblick höll hon mig i ett fast grepp och hade sina läppar mot min hals. ”Så lätt”, mumlade hon. ”Försök ta dig loss.”

Jag insåg att hennes armar var som järn. Hon höll mig inte hårt, men att försöka ta sig loss skulle vara alldeles lönlöst. Jag andades och slappnade av. Vad annat kunde jag göra? Hon släppte mig och satte sig igen, med ett ursäktande uttryck i ansiktet. ”Förlåt om det var otäckt”, sa hon. ”Men jag kände att jag måste visa dig något av vad vi är kapabla till.”

Det tog mig en stund att få tillbaka talförmågan.

”Ni kan vara väldigt farliga”, citerade jag henne. ”Men vill ni det? Den sidan av er har ni tryckt undan väldigt väl. Jag har aldrig nånsin känt mig hotad av nån av er. Jag har bara mött omsorg, vänlighet, trevlighet och glädje från er Corells. Du Zacharias har

räddat mitt liv. Och det sista du sa till mig på sjukhuset i eftermiddags var att jag inte skulle vara rädd. Hur funkar det här egentligen?”

Zacharias iakttog mig fortfarande lika intensivt.

”Det är en idé jag har haft länge”, sa han långsamt. ”Jag vill inte vara nåt monster. De som har valt att bli mina följeslagare tänker likadant. Vi kan misslyckas, för instinkten är stark. Men vi gör vårt bästa för att undvika situationer där frestelsen kan bli övermäktig.”

En uppsjö av motstridiga känslor for genom mig. Jag ryste åt vad frestelsen innebar. Jag blev djupt imponerad av den godhet som verkade vara så stark hos dem. Jag fick en sån medkänsla för dem, för den våldsamt svåra situation de hamnat i när de blivit vampyrer. Hur hade det gått till? Ville inte veta det, inte nu i alla fall.

”Varför har ni berättat för mig?”, undrade jag mjukt. ”Är det bara för att jag frågade? Vad vill ni mig, egentligen?”

”Jag vet inte riktigt”, funderade han. ”Det här kom lite plötsligt. Jag hoppas du förstår att det här är något mycket ovanligt. Människor får egentligen absolut inte veta om att vi finns. Men jag har burit på en längtan ända sen jag blev vampyr. Jag har gått och önskat att vampyrer inte skulle behöva vara en sån katastrof för människosläktet. Att det ska kunna finnas en mening också med våra liv. Men vad skulle jag kunna göra åt det? Så jag har hittat min egen väg i brist på bättre – att leva på djur, och använda mina förmågor till hjälp för människor på sjukhuset. Och jag har fått med mig några vänner på min väg. Det är inte stort, men det är något. När jag fick ditt brev idag kändes det som om en viktig pusselbit föll på plats. Du sa att du inte förstår varför det här skulle vara så viktigt, och det gör nog inte jag heller. Men jag känner precis som du att det *är* viktigt. På vilket sätt får väl visa sig. Men till en början är det väldigt skönt att för en gångs skull

inte behöva förstå sig. Att bara få vara, bli sedd som den man är, förhoppningsvis utan att bli alltför hårt dömd. Du gör en stor sak för oss, ska du veta, när du bemöter oss med sån vänlighet som du har gjort.”

Hans uttryck fick en ton av sorg och smärta.

”Jag tycker inte alls om det jag måste säga nu”, sa han. ”Att du har sökt upp oss av alldeles egen fri vilja måste ju betyda att du på något sätt är beredd att riskera livet för vår skull?”

Jag tittade allvarligt på honom och nickade långsamt. ”Mmm. Jag tror det. Annars skulle jag väl inte sitta här. Men det känns rätt. Och ni har ju aldrig hotat mig?”

”Kanske måste vi göra det lite grann i alla fall. Du måste på allvar förstå hur viktig din tystnad är. Om du trots dina föresatser ens med ett ord nämner det här till någon, så har vi inget val. Då måste vi ta bort dig – och den du pratat med också. Inget skulle smärta mig mera. Men du förstår kanske av Esters demonstration hur lätt det skulle vara för oss. Och tvivla inte på att vi skulle veta det. Omedelbart. Men det skulle gå så fort att du knappt hann märka det, så oroa dig inte för den detaljen. Vi tycker inte om att plåga folk.”

Jag såg stilla på honom och begrundade hans ordval. Illamåendet steg och sjönk i magen. ”Ta bort dig” – det var så man sa om gamla husdjur som måste avlivas. Kanske var det så vår verkliga relation var. Predator och bytesdjur. Jag kunde ju känna mig lyckligt lottad om jag sågs som husdjur. Jag lät tystnaden vara länge medan de nya insikterna sjönk in. Slutligen nickade jag lätt för att visa att jag accepterade vad han nyss sagt.

”Jag sitter och funderar på hur rädd jag är”, sa jag. ”Ni har kastat min världsbild över ända. Jag känner bytesdjurets instinktiva flyktreflexer, och ändå vill jag gärna sitta kvar. För vad är det jag ser på andra sidan bordet? Monster eller godhet?” Jag betraktade

dem en stund under tystnad. De såg på mig tillbaka med outgrundliga blickar. ”Monster *och* godhet”, fortsatte jag. ”Och godheten dominerar. Det här var ett fantastiskt samtal. Jag kan inte nog tacka er för att ni varit så ärliga med mig. Jag ser det som ett stort förtroende och tillit till mig, jag känner mig hedrad mer än jag förtjänar. Ja, jag vill gärna fortsätta ha kontakt med er. Kan det vara så att vi kan vara vänner? Jag skulle faktiskt gärna vilja det.”

Och jag kände i mitt inre hur sant det var, det jag just sagt. Jag tyckte om de här varelserna. Mycket. Oavsett vad de förvandlats till och hur galet allt kunde vara. Jag ville inte mista det. Trots skräcken som jag inte kunde förneka.

De såg åter på varandra, och när de såg på mig igen var det varma vänliga leendet tillbaka.

”Vi är glada att du kan ta det på det viset”, sa Zacharias. ”Och vi är väldigt intresserade av att ha kontakt med dig. Det skulle glädja oss om vi fick betrakta oss som dina vänner. Vem vet vad gott som kan komma ut av detta? Men, hur går vi vidare nu? Är det nån mer fråga du har på hjärtat innan vi skiljs åt?”

Jag log. ”Nej, vet ni, nu har jag fått veta mer än jag klarar vid ett tillfälle. Frågelådan är tvär-tom... Jo förresten. Bara för att vara helt på det klara med hur det är. Det finns alltså vampyrer där ute som dricker människoblod? Men det gör inte ni?”

”Nej, det gör vi inte”, sa Zacharias lugnt. ”Och, ja, det finns vampyrer där ute som dricker människoblod. Men inte på vårt revir. Här är ni alldeles trygga.”

Jag bara nickade lite. Vad skulle jag säga? ”Tack” var alldeles för futtigt.

”Hur ska du kunna sova i natt, det undrar jag”, sa Ester. ”Och vad ska du säga till din man när du kommer hem? Det är kanske bäst att du funderar ut det innan vi går.”

”Ha ha”, sa jag. ”Det är lätt. Det tänkte jag ut innan jag kom hit. Jag ska säga att jag sökte upp doktorn som räddade mitt liv för att tacka, och att han var väldigt intresserad av att prata med mig om den tro som verkar ha burit mig genom konvalescensen. Livsfrågor på djupet, helt enkelt. Det är tillräckligt nära sanningen för att kännas alldeles bekvämt att säga. Men om jag sover i natt återstår väl att se. Jag känner mig i alla fall trygg med att ni inte kommer att söka upp mig och bita ihjäl mig. Man biter inte ihjäl sina vänner... Och hade ni velat göra det så hade ni redan gjort det.” Försökte le lite, fast det blev mest en grimas vid tanken på vad de hade kunnat göra med mig. ”Jag har väl rätt i det?”

”Ja, det har du”, sa Zacharias allvarligt. Sen log han igen och vi reste oss. Jag insåg hur skakig jag var och andades några gånger innan jag släppte bordsskivan. De tittade lite bekymrat på mig. ”Ska vi köra hem dig?”, undrade Zacharias. ”Cykeln kan vi ta därbak.”

”Ja tack”, sa jag, och kände mig plötsligt lättad. ”Jag tror inte jag behöver nån mer cykelolycka, även om doktorn är nära till hands.”

Då började vi skratta alla tre. Så skönt. ”Galet, det är vad det är”, sa jag, ”men fantastiskt!”

***

Alla hade gått och lagt sig när jag kom hem.

”Du blev sen”, mumlade min man.

”Ja, ursäkta, det var ett intressant samtal. Du vet att jag träffade dr Corell i eftermiddags. Nu pratade jag med honom och hans fru Ester – du vet att de är föräldrar till före detta elever till mig, va?”

Jag märkte att jag ivrigt bluddrade, så jag tystnade. ”I alla fall, vi pratade livsfrågor och tro, det kommer ju nära när man har varit så nära döden som jag varit. Hans fru Ester är väldigt rar”, sa jag bestämt när jag tänkte på hennes läppar mot min hals.

Jag kröp ner, och min man lade halvt omedvetet sin hand på min höft när jag utmattad somnade. Vad jag inte visste var att Hjalmar satt vakt på vår veranda och lyssnade på vårt samtal genom mina tankar. Han log tvivlande för sig själv och skakade på huvudet. ”Jaså, Ester är rar, *det* är vad hon väljer att se...”, tänkte han. Han skulle följa mig som en skugga de närmsta dagarna. Det visste jag inte heller.

3

Tog mig till jobbet på autopilot nästa dag, och tackade Gud för att planeringarna för processerna jag var i med mina elever var klara sen länge. Det gällde bara att vara närvarande och möta eleverna i det vi höll på med. Och jag bestämde raskt att de säkert skulle nå målen i kursen även om de inte fick nån uppgift som jag måste rätta idag. För parallellt med lektioner och elevkontakter bearbetade jag vilt gårdagens upplevelser. De finns. Vegetarianer. Monster eller godhet? Godhet, utan tvivel. Det var ju allt de visat under alla år – Esters demonstration inräknad, för hon bet ju aldrig. Monster? Jag hade ju inte frågat hur många människoliv de hade tagit. Vilken hemsk sak att fråga... Zacharias? Ester? Mina elever?? För visst hade de väl tagit människoliv? Innan de blivit vegetarianer? Och – deras dödshot mot mig? Näe, det var väl inte så farligt, jag hade ju redan innan varit helt övertygad om att detta för allas bästa måste vara en hemlighet. Just de här vampyrerna ville inte döda mig, det kände jag mig alldeles säker på. Men, Gud, hur tänkte du nu? Har du verkligen skapat vampyrer?! Exakt varför då? Hur ska jag få ihop det här?

Min tro på Gud som universums upphov och källa var grundmurad. Jag hade haft mina tvivelsperioder, men han blev alltid kvar hur jag än betedde mig. Obegriplig, kanske, alltid större än jag kunde greppa, men otvetydigt där. Och när jag lugnade mig och accepterade kändes det liksom som att han smålog åt mig. ”Såja, välkommen tillbaka! Det är inte meningen att du ska förstå allt. Det kanske kan få räcka med att *jag* gör det...”

Och skapelsen – i de naturvetenskapligt inriktade kretsar jag växt upp i föll det sig alldeles naturligt att tro att skapelseberättelserna – de två som finns i bibeln – var allegorier. De berättade något viktigt och var på så vis sanna, men det var inte detaljerna som var det viktiga. Bibeln är ingen lärobok i naturvetenskap, hade jag tänkt många gånger. Om Gud skapade världen på sju dagar eller

genom att utforma reglerna för evolutionen var liksom av underordnad betydelse. Det är en skrift som berättar om vår relation till universums skapare och till varandra. Och det är alldeles uppenbart att vi människor är mycket viktiga i Guds ögon. Så viktiga att Gud kunde välja att bli människa och ge sig till att dö. Nåja, han uppstod ju igen, men ändå... Hur skulle jag få in vampyrer i detta? Vampyrer som äter människor?! Jag undrade...

Jag undrade hur länge det funnits vampyrer. Man verkade inte födas som vampyr, utan det var människor som på något sätt förvandlades till att bli vampyrer, så hade ju Ester sagt. Skulle det vara ett Guds straff? För vad då, i så fall? Guds plan är att förlåta synd, inte att straffa med vare sig vampyrism eller något annat. Guds hämndredskap, då? Nej, det gick bort. Vampyrer slog väl till helt slumpmässigt, inte kunde de veta vilka offer de tog när de var ute efter föda. Och Gud som hämndens Gud? Nej, honom kände jag inte. Att vampyrer inte någonstans omnämns i bibeln måste ju hänga ihop med deras stora behov att hålla sig hemliga. Jag undrade hur många vampyrer det fanns i världen? Om det nu bara på den här lilla platsen fanns sju stycken? Eller hur många de nu var. Inte ens det visste jag. Jag suckade för mig själv. Vampyrer var en dödsorsak, det stod obarmhärtigt klart för mig. Men människor dog ju hela tiden av en hel massa olika saker. Att dö för en vampyr borde vara väldigt ovanligt i jämförelse. Och just dessa vampyrer, som enligt egen utsago inte drack människoblod alls – jag hade ju umgåtts med dem. De hade varit så trevliga. Vänliga. Rara. Omtänksamma. Zacharias hade räddat mitt liv.

Jag greps av nån sorts beslutsamhet.

Om vampyrer finns så måste Gud ha sitt finger med i spelet på något vis. Det måste finnas en mening. Min erfarenhet var att en företeelse antingen hade en uppenbar mening – eller så kunde vi vara med och skapa mening, även ur det mest obegripliga. Guds mening med sin skapelse är ju kärlek. Det är det genomgående

temat i hela bibeln, och Jesus blir nästan tjugigt övertydlig på den punkten. *Hur* kan vampyrer öka mängden kärlek i världen?! Ja, just dessa vampyrer hade ju visat mig en alldeles överväldigande kärlek, det var jag helt på det klara med.

När jag kom hem från jobbet satte jag mig med bibeln och började småkolla. Gud älskar alla sina skapade varelser, alltså måste han älska vampyrerna också, resonerade jag – han lär inte gå emot sitt eget väsen. Alla vampyrer har en gång varit människor. Alltså måste Jesu verk, undervisning, död och uppståndelse gälla dem också. Började läsa viktigare passager med vampyrer för ögonen. Om bibelns författare känt till vampyrer, hur hade de formulerat sig då? Greps plötsligt av vild skrattlusta. Vad var det jag gjorde?! Satt och utformade ett bibelstudium om vampyrer?! Av alla galna aktiviteter man kunde tänka sig låg det här bra till för poängplats.

Att Gud älskar alla och inte vill utesluta någon fanns överallt. I Romarbrevet hittade jag –

”Ty om du med din mun bekänner att Jesus är herre, och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli räddad. Hjärtats tro leder till rättfärdighet och munnens bekännelse till räddning. Skriften säger ju: *Ingen som tror på honom skall stå där med skam*. Det är ingen skillnad på jude och grek, **människa och vampyr**; alla har samme herre, och han ger av sin rikedom åt alla som åkallar honom. Ty *var och en som åkallar Herrens namn skall bli räddad*.”

Det där fetstilta lade jag till själv. Jag måste pröva hur det blev. Ja, varför inte. Om Gud älskade alla sina skapade varelser så borde det vara på det här viset. Hade författaren känt till vampyrer hade han säkert kunnat skriva så. Men jag tänkte det med trots i hjärtat. Hur stor var Guds kärlek? Varför hade han skapat varelser som åt människor till middag? Kunde han verkligen älska dem? Var det okej att äta människor, eller ville han att de skulle lära sig att behärska sig och avstå?

Så där fortsatte jag. Det blev en och en halv A4-sida med bibelord som jag skrev ut och tänkte att jag kunde ta med mig till vår nästa träff, om det nu skulle bli tillfälle att prata om det.

Drabbades av tvekan när jag bläddrade förbi Ps 121:8.

”Herren skall bevara dig i livets alla skiften, nu och för evigt.”

Kunde det verkligen gälla om jag stötte ihop med en vampyr på jakt, tänkte jag sarkastiskt. Om en vampyr tog ett offer skulle inte Gud förhindra det. Han brukar inte skydda mot naturkatastrofer... Och vad skulle man kunna kalla en vampyr för annat än en naturkatastrof?! Jag måste vänja mig vid tanken på att de var dödliga rovdjur. Dödliga för människor. Dödliga för mig. Men, jag tänkte, som så många gånger förut, att Gud verkar ha en annan uppfattning om döden än vi. Att döden inte är det värsta som kan hända en människa. Och – han möter på andra sidan. Döden är drastisk, men inte hemsk. Vi kommer mötas av något välbekant. Guds bevarande är av ett annat slag än enkel överlevnad.

Vi ska älska våra fiender och förlåta alla som står i skuld till oss.

”Liksom Herren har förlåtit er skall också ni förlåta...”

Det var så Gud ville ha saker gjorda. Guds förlåtelse har ingen gräns, det fanns det ju fler bibelord om. Var satte jag min gräns?

Bland andens frukter fanns självbehärskning, stod det i Galaterbrevet. Den hade ju Corells utan tvekan. Anden verkade i dem också, vare sig de nu trodde det eller inte. Gud har inga gränser för sitt handlande. Gränserna står vi själva för, det var uppenbart. Det Gud gör med oss kan kosta på. Jag undrade hur mycket självbehärskningen kostade på för Corells. Kände så djupt för dem.

Fastnade vid 2 Kor 5:14.

”Kristi kärlek lämnar mig inget val.”

Där blev det tvärstopp. Så där hade Paulus tänkt. Att han fått så mycket av Guds kärlek att han bara måste ge den vidare. Hur hade jag tänkt? Ja, inte hade jag tänkt på Guds kärlek när jag tänkte på dr Corell och hans barn. Jag hade bara tänkt att det var något märkvärdigt med dem och att jag tyckte om dem. Och att det här på något sätt var viktigt. Kanske det hade med kärlek att göra i alla fall? Älskade jag dem, oavsett vad de hade gjort och skulle kunna göra?? Det här måste jag konfrontera Gud med. Versen fortsatte med att –

”Den som är i Kristus är alltså en ny skapelse, det gamla är förbi, något nytt har kommit. Allt detta har sitt upphov i Gud, som har försonat oss med sig genom Kristus och ställt mig i försoningens tjänst.”

Att få ta till sig att man är en ny skapelse. Det måste väl vara en möjlighet även för vampyrer? Och ”försoningens tjänst”? Tänk om det var dit Gud ville ha oss? Tanken svindlade. Kunde det vara möjligt?! Tanken var för stor för mig, så jag la den åt sidan. Bestämde mig för att det var alldeles tillräckligt att bara börja med att Guds kärlek var till alla. Även till vampyrer.

Helheten i det här drabbade mig. Det var så här ett bönesvar kändes, jag kände igen det. Men det här hade jag inte bett om, det hade kommit ändå. Jag var överbevisad, kom inte på något sätt undan det, hur sjukt konstigt det än verkade med mänskliga ögon sett. Kände mig envis. Trotsig. Dum i huvudet. Jag skulle stå för det här oavsett vad. Skakade på huvudet åt mig själv och satte stopp. Jag hade ju kunnat fortsätta leta... Men det jag funnit var mer än vad jag behövde och kunde ta in.

***

Vi hade pratat i bilen lite om när vi skulle ses igen. Jag kände mig orolig och ville gärna ses ganska snart. Konstigt, det kändes lugnare att ha dem framför ögonen... Vi bestämde torsdag kväll. Det var i morgon, det. ”Du kanske skulle kunna tänka dig att

komma hem till oss?”, hade Zacharias undrat. ”Du kanske skulle vilja se några av dina gamla elever igen? Några av dem kan ju vara hemma då.”

Jag tvekade bara ett ögonblick. Exakt hur klokt skulle det vara att vandra rätt in i odjurens håla? Men jag insåg att mitt liv hängde på en lika skör tråd var jag än befann mig. Det skulle inte vara farligare att besöka dem än att träffa dem nån annan stans.

”Du kan ju säga till din man att vi ska fortsätta samtalet om tro och att dina elever ska vara med också”, föreslog Ester. ”Det är nåt din man gillar, va?”

Ja, det gjorde han, visste jag, det skulle nog inte stöta på patrull.

”Jag kan hämta dig på väg hem från sjukhuset”, sa Zacharias. Så fick det bli.